

11

פרק

אחרית דבר - 2018-2019

שורות אלה נכתבו בראשיתה של 2019. אנו עומדים ערב בחירות חדשות, כאשר מספר המפלגות המתמודדות הולך ועולה. פיתוחים טכנולוגיים מעוררי השראה הולכים ונרקמים, אך לצדם מהלכים, מעשים ופעולות המעלים תהיות קשות. חגגנו בשנה היוצאת את שנת השבעים למדינת ישראל; שנה המציינת במסורת היהודית מאפיינים מקודשים, אך בפועל ישנו הרבה תסכול, אכזבה, בעיקר מהמצב המדיני, הביטחוני והחברתי שאינם נראים מעודדים.

מדינת ישראל אינה נמצאת כיום במצב אופטימלי. המיסים גבוהים, בשנת 2020 יבנה מעון חדש לראש הממשלה, ויום אחרי יום נשמעות אמירותיו של ח"כ אמסלם ואנו עדיין בטוחים שאת כל הרע שקרה למדינת ישראל בשנים האחרונות החל אהוד אולמרט, הכצעקתה?

ישנם כשלים רבים בניהול המדינה. רעייתי, כמו רבים אחרים שואלת אותי כאשר היא רואה את התמונות מביקורה הסנסציוני של שרת התרבות והספורט מירי רגב בברזיל, האם היא אכן המתאימה ביותר לתפקיד?

חבר הכנסת החברתי ביותר הוא דווקא מהאופוזיציה - איציק שמולי. ומנגד, בניו של נתניהו אינם יכולים לנסוע לשום מקום ללא אבטחה. מי מאבטח או אבטח את שאולי בנו של אהוד אולמרט אתם בוודאי שואלים? אף אחד.

ואם יש משהו שמעציב יותר בתקופה הנוכחית הוא חוסר הכבוד לחוקרים הדגולים, לסופרים, למשוררים, לגנרלי העבר, למפקדים ולאנשים שבזכותם אנחנו יושבים כאן על אדמותינו. והנה דוגמה קטנה: ראש העיר הקודם של אור יהודה קרא לרחובות על שם

אנשים חיים - גבי אשכנזי , גדעון סער, והתעוררה סערה גדולה. לאחרונה, בכינוס מועצת העיר החליטו להשמיט את שמות האנשים החיים משלטי הזהות ושבו לשמות קודמים, או לשמות חדשים של אנשים שנפטרו.

בגבעת שמואל העניינים מתנהלים אחרת. לפני שנים בתקופות בניה קודמות קראו לרחוב ותיק ע"ש הרמטכ"ל דוד אלעזר, כמו גם על שמות רבנים ראשיים שנפטרו ועוד. בתקופת כהונתו של מחליפי כראש המועצה [שהפכה בינתיים לעיר] החלה להתממש בניה רחבה, אותה הגשתי לאישור המוסדות ומחליפי היה זה שהחל לקטוף את פירות הבניה. בתקופה זו התווספו שמות ראויים כגון רחוב על שמו של הרמטכ"ל מרדכי גור ומפקד סיירת מטכ"ל יוני נתניהו.

הסיפור הזה מחזיר אותי לרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק, שנפטר לפני כשבע שנים; ראש העיר הנוכחי, יוסי ברודני שהיה קצין בצנחנים החליט לקרוא רחוב על שם אמנון. הרמטכ"ל משה לוי נפטר לפני כאחת עשרה שנים ואף כי הייתה פניה לראש העיר ברודני, הוא מסרב לקרוא רחוב על שמו. את שניהם הכרתי היטב מתקופת שרותי; בהיותי מח"ט סופחתי תכנונית למשימות במסגרת האוגדה של אמנון ולימים אמנון אף היה מפקד האוגדה שלי, ושהה לצדי דקות ספורות לאחר פציעתי במרכז העיר עלי, שעל כביש דמשק - בירות.

הרמטכ"ל משה לוי, שיבץ אותי לתפקיד תא"ל שלא צלח ולכאורה על אף שאולי היה לי "חשבון" איתו, פניתי בשם חברים לשרות לקרוא רחוב על שמו, אך ראש העיר ברודני משום מה מעכב. תזכורת לראש העיר ופניה נוספת לסגנו, שהוא אלוף משנה

- גם הן לא הועילו.

האם לליפקין הירושלמי ממשפחה אירופאית ישנה עדיפות על פני משפחת לוי יוצאת עירק? אני יודע שזו אמירה קשה, אך המציאות מעלה אצלי ספקות. אמנון נפטר כאמור לפני שבע שנים ומשה לוי לפני אחת עשרה שנים, והסחבת לצערי הרב ממשיכה.

